

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

НЕДЕЛЯ 12 СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Евангелско четиво

И когато влизаше в едно село, срещнаха Го десет души прокажени, които се спряха отдалеч и с висок глас викаха: Исусе Наставниче, помилуй ни!

Когато ги видя, рече им: идете, покажете се на свещениците. И когато отиваха, очистиха се. А един от тях, като видя, че е изцерен, върна се, прославяйки Бога с висок глас, и падна ничком пред нозете Му, като Му благодареше: и той беше самарянин.

Тогавя Исус продума и рече: нали десетимата се очистиха? а де са деветте?

Как не се намериха и други да се върнат, за да въздадат Богу слава, освен тоя другородец?

*И му рече: стани, иди си: твоята вяра те спаси.
(Лука 17:12-19)*

Отеческо наследство

ПРИТЧА ЗА ДЕСЕТТЕ ПРОКАЖЕНИ

В днешния евангелски откъс Исус Христос изцерава десетте прокажени и похвалява признателността на един от тях. При това негодува от останалите девет, които не се върнали да Му благодарят. Изненадва ни някак този факт. Понеже знаем, че Бог ни предлага всичките Си безкрайни благодеяния, просто защото ни обича. Неговите дарове са чисти, спонтанни, подхождащи на божествената Му природа, чинто основни характеристики са даването и любовта.

Но, братя и сестри, признаването на благодеянието не носи полза на благодателя, а на облагодетелствания. Исус Христос няма нужда от нашата благодарност, за да продължи да твори добри дела за нас. Без друго той прави да греє слънцето и праща благотворен дъжд за праведни и за неправедни. Самите ние имаме полза, когато осъзнаем Неговите богати милости. Понеже признателността признава връзки на приятелство. Болният става близък с лекаря си, благодари му, че го е излекувал от някоя болест, и чувства сигурност да привагва пак при Него, когато се почувства слаб.

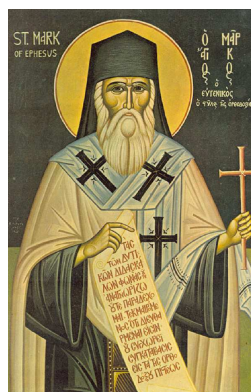
Църквата ни, братя и сестри, се окачествява като евхаристийно събрание. В светата Литургия събранието на вярващите редува исканията си с благодаренето. Споменаваме пред Бога всичките си житейски проблеми и с увереността, че той ще даде

всекиму според нуждите, Му благодарим за Неговите безкрайни явни и тайни благодеяния.

Нашият Господ е тук във всеки момент от живота ни. В трудности, в безизходици, в болести в различните кризи, но и в радостта и в успехите. Независимо дали Го обичаме, или Го игнорираме, Христос стана човек заради нас. Въпросът е дали ние осъзнаваме тази любов. И единственият начин да покажем, че я осъзнаваме, е в молитвата ни благодарността да предхожда искането.

*Автор: Апостол Папаконстантину Митрополит на Поляна и Букуч
Из „Как ще повярват, ако не чуят?“*

СВ. МАРК БЛАЖЕНИ, МИТРОПОЛИТ ЕФЕСКИ

Св. Марк Ефески е велик светител Божии и един от най-големите отци и учители на църквата, наречен от своите съвременници Нови Василий, Нови Богослов и Стълб на Православнето. Той е единственият епископ, който не е подписал унията с папа Евгений IV на общия източно-западен събор във Ферара и Флоренция през 1438-1439 г. и така чрез него Бог е спасил

нашата свята, апостолска, православна вяра. Благодарение на него православната ни църква е избегнала робството под неправославните латинци.

Когато латинците уверявали св. Марк, че различието между двете изповедания е съвсем незначително и че той, може веднага щом реши, да подпише съглашението, светецът им отговорил:

"Спомнете си как управителят на областта уговарял св. Теодор Студийски веднъж само да се причасти заедно с еретиците и след това да прави всичко, което му е угодно, и как му отговорил светецът: "Знаеш ли на какво прилича твоето предложение? Приеми да ти отрежат главата, пък после ходи където искаш."; защото често най-важното в догматите е онова, което за мнозина е маловажно...

...Аз мисля, че онзи, който доведе това разделение и разкъса изтъквания свише хитон на Господното Тяло (църквата), ще бъде хвърлен на вечно осъждане също като онези, които Христа разпнаха и като всички от века безбожници и еретици.

Еднако се анатемосва всеки еретик, бил той епископ или мирянин.

Еретиците на своя глава и погрешно тълкуват словата на светите богослови и отци.

Много еретици е имало, но никой не е дръзнал да изменя на Светия Символ, а само вне."

В историята на Флорентинския събор, съставена от члена на византийската делегация Силвестър Синопол, се разказва, че когато кардиналите поднесли на Евгений IV акта за унията, подписан от гръцките представители, папата попитал дали е подписал Марк Ефески и след като не видял подписа му, рекъл: "И така, ние нищо не направихме".

Светителю Отче Марко, моли Бога за нас!

Български светни

СВ. СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК ПЕТЪР, ЕПИСКОП БЪЛГАРСКИ, СВ. МЪЧЕНИК СИОНИЙ БЪЛГАРСКИ И ДРУГИ С ТЯХ

В този ден - 22 януари се чества паметта на св. мъченици Мануил, Георгий, Петър, Леонтий, Сионий, Гавриил, Йоан, Леонт, Парод и други на брой общо 377, пострадали за Христа от езичниците през 814 година.

Мануил - великият архиепископ на Адрианополската епархия с меч на две части бе разсечен, като запази Христовата вяра.

Георгий - архиепископ на Девелската епархия и Петър - епископ, едновременно убити, били посечени заради Владиката на общата благодат.

Неизречено възжеление имал Леонтий, светият епископ Никейски, проведен в утробата с меч, който достигнал чак до тила му, неразделяйки го с Христа Спасителя.

По-нататък пострадали Гавриил и Сионий, които не се побояли от меча, доблестните Йоан и Леонт, боговдъхновенният Парод, превит от множеството с камъни, всички те благоговейни презвитери, служители до смъртта си на Гамаго Бога.

Пострадали за Христа още 368 миряни от тези епархии и всички придобили мъченически венец. Тези светни били от различни места на Адрианополската и Девелската епархии и живеели в Адриановия град (днешния град Одрин), околностите, и гости от Константинопол.

Езичниците, неразумни и непознаващи истинския живот на Христа Бога, навлезли в Македония и Тракия и ги превзели, като нападнали и самия престолоен град и го обсадили.

После, като дошли в Адриановия град, обсаждали и него три месеца и пленили колкото намерили в него жители. Това станало, когато царувал над ромените злочестивия Лъв V Арменец, който изповядвал иконоборската ерес и, поради това, зле завършил живота си. А над българите воеводствал Крум, който пленил 40 000 души от Тракия, и ги отвел отвъд Дунава, сред тях множество духовници. Той и неговите наследници извършили множество безчовечия над християните, които не искали да се отрекат от вярата, които изповядвали Христа Бога, и продължавали вярно да

усърдствуват в благочестието и изпълнението на Христовите заповеди.

Тези християни, които езичниците предадоха на смърт, придобиха живот вечен, Църквата се украси с чистотата им, а ние намерихме молитвени застъпници пред престола на Бога.

По техните свети молитви, Господи Исусе Христе, Боже наш, помилуй нас!

Из "Синаксар на Вселенската Патриаршия от X век за светите мъченици от Адрианополската и Девелската епархии, пострадали за Христа от езичниците през 814 година"

Отческо наследство

КЪМ СЪВЪРШЕНОСТТО ВОДИ ЧОВЕКА ИЛИ МУ ВРЕДИ НЕ ВЪНШНОТО, А ВЪТРЕШНОТО, ТОЕСТ ИЛИ ДУХЪТ НА БЛАГОДАТТА ИЛИ ДУХЪТ НА ЛУКАВСТВОТО

Ако бъдат съборени стените на голям град, той се превзема и опустошава от враговете и неговата обширност не му донася полза. Затова, макар и голям, трябва да има здрави стени, за да не влязат враговете. Така и душите, украсени с познание, разсъждение и най-остър ум, се уподобяват на големи градове. Но питаме: укрепени ли са със силата на Духа, за да не нахлуят и да не ги опустошат враговете? Защото мъдрите на този свят - Аристотел, Платон или Сократ, с обстойните си знания приличали на големи градове, но били опустошени от враговете, защото нямали в себе си Божия Дух.

А хора неукни, станали участници на благодатта, са подобни на малки градове, укрепени с кръстната сила. Те се лишават от благодат и загиват по две причини: или защото не понасят търпеливо достигналите ги скърби, или защото се услаждат с греховните удоволствия и им се отдават. Защото е невъзможно да извървят пътя си без изкушения. Но както при раждането и просякинята, и царицата изпитват еднакви болки, по същия начин нито земята на богатия, нито на бедния, ще принесе добри плодове, ако не бъде обработвана, както подобава; така и в духовното дело мъдрият и богатият се възцаряват от благодатта само чрез търпение, скърби и много трудове, защото такъв трябва да бъде животът на християните. Както медът, въпреки сладък, не приема в себе си нищо горчиво или отровно; така и християните, каквото и да им се случва - добро или лошо, пребивават благи, както казва Господ: бъдете благи, както и вашият Отец небесен (Лук. 6:36 - слав.). А вредното и оскверняващото човека, е вътре в него: защото от сърцето излизат зли помисли (Мат. 15:19), както казва Господ. Защото това, което е вътре, осквернява човека.

Затова вътре, в душата пълзи и живее духът на лукавството, този разумен двигател, тоест покривалото на тъмнината, старият човек, когото трябва да съблекат всички притичащи се към Бога, за да се облекат в небесния и нов човек, тоест в Христа.

Ето защо нищо външно не може да вреди на човека, а само живият и действителен, обитаващ в сърцето дух на тъмнината; и всеки трябва да води борба с помислите, за да възсия в неговото сърце Христос. На Него слава во веки! Амин.

Автор: Преп. Макарий Велики
Из "Духовни беседи"

Беседи

КАК ДА ОПАЗИМ ДУШЕВНИЯ МИР И ЖИВАТА МОЛИТВА В УСЛОВИЯТА НА СЪВРЕМЕННАТА СЪЕТА

- Как може да опазим и душевния мир и живата молитва в условията на съвременната съета?

- „Проклятието на века е припряността“ е казал един съвременен поет. Наистина това „бързане“ днес мъчи твърде много всички. Дяволът ни гони от мисъл към мисъл, от желание към желание, от една работа към друга; всеки му по своему според мястото му.

Спомням си колко нагледен и поучителен пример за мен беше о. Виталий. Той вършеше всичко постепенно, бавно, спокойно, мирно, разсъдително и разбира се правилно. Именно тази мирност трябва да придобиваме всички ние, защото както е казал преподобни Серафим Сарофски: „придобий мир и около теб ще се спасят хиляди.“ Този мир просто ни е необходим, защото Господ пребивава само в мирно сърце. Когато сърцето е в смут, вълнение и е пълно не с това, с което трябва: не с памет за Бога, а с памет за съетни грижи, занимания, развлечения, тогава човек губи Господа. Господ си отива и човек продължава да се мятат и попада в още по-големи мрежи и козни на врага.

Наистина има хора с природна бавност, но това е съвсем друга работа. За духовния живот е необходима не самата бавност, а духовната улегналост и разсъдителност, един вид мислена бдителност: „Господи как да постъпя в този случай? Господи, а това какво е? Господи, в този случай какво да кажа? Господи как трябва да общувам с този човек?“..., т.е. една постоянна вътрешна работа.

Макар този навик да не се придобива веднага, но трябва да се стремим към него, мнозина дори не знаят към какво трябва да се стремим и с какво да се занимаваме вътре в себе си.

Всеки християнин, който иска да се спаси, трябва да се упражнява в това, а не само монасите, както мислят някои, понеже в това духовно занимание се проявява началото на покаянието, поправянето, началото на събличането на целия вехт човек с всичките му деяния и обличането в новия човек – по образа на Христа.

Господ е казал: И ме призови в скръбен ден (Пс. 49:15). Когато при всяко наше недоумение, във всяко смущение, във всяка даже най-незначителна работа се обръщаме към Бога, тогава Господ промисля и благо устройва всичко. А ние, пребиваващи в съетата, не губим богообщението. Във времената на всеобщо съетене и излишно многогрижие ми се струва, че това

дело е едно от най-необходимите и най-спасителните за човека.

- Какво да правим, ако въпреки всичко ежедневните ни дела ни вкарват в съета?

- Това се случва, защото ги изпълняваме неправилно, т.е. със забравяне на Бога. Понеже всяко житейско дело или послушание трябва да вършим заради Бога, пред Бога и в Бога.

- Как така заради Бога?

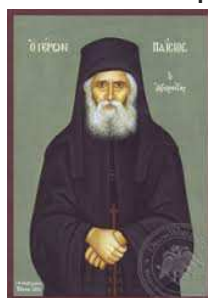
- Вътре в себе си трябва да се молим: „Господи Ти виждаш, че това послушание е трудноизпълнимо за мен. Но заради Теб, Който си бил послушен на Отца, дори до смърт кръстна, аз пристъпвам към него. Ти само ми изпрати Твоята благодатна помощ, понеже без Теб ще върша само зло, зло под вида на добро.“ Каквото и да правим, трябва да го правим не заради някаква своя изгода и не за да угодим на някой човек, а единствено със съзнанието, че „това е угодно Богу“.

Автор: Монах Константин
Източник: „Беседи с един кавказки пустинник“

Православен свят

СТАРЕЦЪТ ПАИСИЙ Е КАНОНИЗИРАН ЗА СВЕТЕЦ

1.

В официално съобщение се казва, че Св. Синод на Вселенската патриаршия единодушно е приел предложението на комисията по канонизациите за вписване в списъка на светците (на гръц. агиологий) на Православната църква на монаха Паисий Светогорец.

Старец Паисий е роден през 1924 г. във Фарас, Кападокия, и почива на 12 юли 1994 г. Погребан е не на Света Гора, където прекарва по-голямата част от живота си, а в основания от него девически манастир в Суроти, Халкидика. Старецът Паисий беше един от най-известните съвременни православни духовници, получил дара на духовното ръководство (т. нар. старчество), чудотворец и прозорливец. И досега той беше почитан в Гърция и в целия православен свят като светец, в редица православни църкви има негови икони и стенописни изображения.

Веднага след обявяването на решението в цяла Гърция започнаха да се отслужват молебени към новопрославения светец. Тържествата са особено големи в епархиите, свързани с живота на стареца, където много хора са го познавали и лично. В област Фтиотида местният митрополит Николай отслужи молебен към преподобни Паисий в катедралния храм на Ламия „Св. Богородица“ в присъствието на много клирици и монашески братства от епархията. В тази и други епархии през годината ще бъдат организирани множество прояви, посветени на св. Паисий Светогорец.

БОГ Ё ОГЪН

Бог ё огън пояждащ. Когато някой предмет се докосне до огъня, той се изменя: или изгаря, или се закалява.

Така човек, когато се докосва до Бог, или погива, или се спасява.

Огъният – винаги ё огън! Но ёто че от допира с него се получава и пепел, и стомана, в зависимост от това, което се допира.

Така става и с човека и всичко зависи от това – какво той ще принесе на Божествения огън, в какво състояние ще се докосне до Бога. Ако той държи себе си подобно на желязо, то желязната сила ще стане стоманена. Ако се разпуска до слабостта на сламата – ще изгори.

Всеки човек рано или късно, неизбежно ще се докосне до Бога и горко му ако не се приготви за тази среща.

Толстой се приближил до Бога небрежно, самоуверено, причастил се без страх Божий и станал богоотстъпник.

Ще дойде час, когато искаме или не – ще се срещнем с Божията сила.

Лопатата ё в ръката Господня. Ё лопатата се подхвърля зърното и сламата и последната вива отвята от вятъра, а зърното пада в нозете на Хазяина и го съвират в житницата, сламата се оставя или се изгаря.

Неминъема ё срещата с Господа и трябва да се готвим за нея.

Нашите грехове – това ё сламата, изгаряща при тази среща. Трябва предварително самите ние да произнесем съд над себе си и самите ние, готвейки се за тази среща, да се отделим от сламата, изгаряйки греховната слама чрез покаяние.

Греховете или изгарят сами, или заедно с тях изгаря и човека, отдаден на греха.

Трябва да знаем за Ёстрашния Ёд и да се отнасяме към този ден и това събитие както подобава. Трябва да очистваме душата си, да се молим.

Към това събитие трябва да се отнесем ясно и съзнателно, а не както животното, което обръща глава, за да не вижда опасността.

Автор : *Св.Йоан Максимович*

Детски свят

ПОВЕДЕНИЯТ ЛОШ НАВИК

Митко беше пъргава дете. Игрите с него ставаха много весели. Но той имаше един лош навик. Понякога се сърдеше. Като се разсърди за дребни неща, седаше настрана и се отпускате като да ё болен. Приличаше на старец, който няма сила да стане.

Освен това лицето му погрозняваше. Той ставаше друг. Тогава децата от детската градина страняха от него. Наричаха го „Митко сърдитко”.

Вкъщи се сърдеше още повече. Ё това измъчваше добрата си баба, която много се грижеше за него.

Веднъж пожела да си играе на двора. Баба му даде старото палтенце, защото можеше да изцапа новичкото.

- Искам другото – каза Митко и веднага се намръщи.

- Нека да стои чистичко за училище – помоли го тя.

- Не, искам това – сърдито каза той и излезе навън без горна дреха. Настина и легна болен.

Баба му искаше да го поучи. Тя не го упрекна, а реши да му разкаже една приказка. Той беше умнен и можеше да си извлече поука. Знаеше, че обича приказките и започна.

- Една козичка имала три козета. Двете били много послушни. Като излизали на полето да хрупат тревичка, те тичали, но все около майка си. А третото козленце имало лоша навик да се сърди.

Понеже другите две козета не вървели заедно с него, то се разсърдило и тръгнало самичко без посока. Изкачило се на стръмна скала и тъй като било много ядосано, не разбрало как стъпило накрая на пътечката. Подхлъзнало се и паднало в пропастта. Там го намерил един гладен вълк и го изял.

- И аз, като се сърдя, бабо, мога като него да пострадам, нали! – досети се Митко.

- Бега си болен, защото се разсърди и не ме послуша. А може и нещо по-лошо да ти се случи.

Разбра грешката си Митко и отрязва като с остър нож своя лош навик да се сърди.

Автор: *Монахиня Валентина Друмева*
Източник: „Православно християнче”

Мисъл на броя

"Това, което виждам около мен би ме побъркало, ако не знаех, че каквото и да става, Бог ще има последната дума" *Старецът Пансий*

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

18 януари † Неделя 12 след Неделя подир Въздвижение на 10-те прокажени. Св. Атанасий и Кирил Александрийски. Св. Йоаким, патр. Търновски (Атанасовден) (Тип. с. 188). Гл. 7, үтр. ёв. 10, ап. Ёвр. 13:7-16 (с. 462), лит. ёв. Лк 17:12-19

19 януари Преп. Макарий Египетски. Св. Марк, еп. Ёфески

20 януари * Преп. Евтимий Велики. Св. Евтимий, патриарх Търновски. Св. мчк Захарий

21 януари * Преп. Максим Изповедник. Св. мчк Неофит

22 януари Св. ап. Тимотей. Прпмчк Анастасий Перски. Св. свщмчк Петър, еп. Български. Св. мчк Сионий Български

23 януари Св. свщмчк Климент, еп. Анкирски. Св. мчк Агатагел. Св. Павлин, еп. Нолански

24 януари Преп. Ксения Римлянка. Мчк Вавила Сицилиански

Сборният лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба” 2, храм „Свети Пророк Илия”

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg